

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELENEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYŰL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

Kiadja

A BUDAPESTI HŐZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 3 korona

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1909. okt. és nov. hóban befolyt tagdíjak:

Kadlitsék Teréz 2 k, Pusaver Erzsébet 2 k, ft. Török M. Lajos úr a csapi hivatástól 22 k 56 f, Szőke Sándorné 50 f, Vigkedvű Pálné 1 k, öz. Koch Antalné 4 k, Farkas Ilona 2 k, ft. Ternyei Béla úr a tiszaújlaki hivatástól 17 k 40 f, Nazarczak Zsuzsanna 6 k, Hunkár Ilona 10 k, Iró Erzsébet 40 f, Madaras Rozál 40 f, Iró Mari 40 f, Bóth Rozál 40 f, Kovács Borbála 40 f, Kocsis Gáborné gyűjtése a Balaton ederesi tagoktól 15 k, Micsko Mária 3 k, Ticsman István 24 f, Luzár Anna 1 k, Korsik Jánosné 2 k, öz. Szabadhegyi Zoltánné 5 k és a deméndi tagoktól 12 k, Márai Erzsébet a handlovai tagoktól 10 k 20 f, Flais Anna 1 k, Cselley Adolfné 2 k, Thinschmidt Gyuláné 2 k, Záborszki Antónia 60 f, Csanádi Julia 1 k, báró Wodianer Albertné 100 k, Benkóczy Istvánné 24 f, Németh Teréz 4 k, Urbny Vilma gyűjtése a pécskai tagoktól 8 k 12 f, Matula Zsófia 4 k, Pasztirik Mária 2 k, ft. Hazay Gyula a békéscsabai tagoktól 49 k 16 f, Micka Jánosné 6 k, Bokor Sándorné és Antal 1 k 24 f, Windis Erzsébet 24 f, öz. Várady Elekné 1 k, Krippel Mária 2 k, Harsányi Adel 30 f, Meszlényi Ilona 1 k, Halászi Lujza 2 k, Magvassy Matild 4 k, Kiss Aladárné 200 k, Szabó Mária 1 k, Horváth Etel és Emma 16 k, öz. György Gáborné 50 f, Danda Jánosné 50 f, Metz Irma 2 k, Bieleesch Emma 1 k, Ghyczy Idá 10 k, Hégyessy Flóra 20 k, öz. Karsay Mihályné 40 f, Hitterin Mária 1 k, Sára Irma 1 k.

A kiskunmajsai Kath. Kőr tárgysorsjátékának rendezéséhez február 10-ig kegyes adományokat voltak szívesek küldeni: Ország S. és fia Palota-Ujfalú 2 k, Szabó Sándor kútfelügyelő 2 k, Oberbauer A. utóda Budapest szent Antal szobor, Bohács Vincéné szent Péter kép és tűpárna (kézimunkák), Gyulai Béláné Rudna, könyv, N. N. könyv, Nevezánky József Zseliz 2 k, könyv, Dárday Aladár könyvkötő Budapest 11 k, könyv, Réty és Benedek Budapest 50 különféle tárgy (szobor, kép, rózsafüzér stb.), Hütl Tivadar Budapest 57 különféle porcelán tárgy (szervizek, talak, tányérok stb.), «Rops» részv. társ. Rops gyorsfűző, öz. Fiala Antalné Pécel könyv, Kontúr Alajos Budapest 2 majolika fali tál, Gáspár Antal és neje Kiskunmajsja arany mellű és 2 arany gyűrű, Tóth Péter Szeged 16 kis doboz szegedi paprika. *Tisztelettel felkérjük az «Örökimádás» olvasóit, hogy kegyeskedjenek szíves adományaikkal a tárgysorsjáték rendezését megkönnyíteni.* A kegyes adományok: Varga Mihály plebános, Kiskunmajsja címre küldendők.

A lugosi gör. kath. egyházmegyében 1909. évben bevételezett tagsági díjakról. — **Központi Oltáregyesület céljaira.** — Petrományi gör. kath. hitközség 3 k 96 f, vizsági 4 k, zsebelyi 3 k 96 f, kis-tikrányi 1908. és 1909. évre 11 k 96 f, ohaba-forgácsai 1908., 1909. évre 15 k 96 f, mercsinai 3 k 96 f, krivobarai 7 k 96 f, nagy-zorleneci 3 k 96 f, szkejmi 3 k 96 f, nagy-komlósi 1 k 96 f, komorostyi 4 k 92 f, greováci 3 k 96 f, klopodiai 7 k 56 f, hissiási 4 k, iklodai 2 k, giládi 6 k 20 f, csukicsi 4 k, lazunai 4 k, paráci 4 k, sziklasi 3 k 96 f, temesvár-gyárvárosi 2 k, temesvári gör. kath. hívők 14 k 50 f, temesvári g. kath. plebánia, Fráter György 2 k, bogsáni gör. kath. hitközség 6 k, román-resiczei 6 k, raffnai 6 k, székási 6 k, tirnovai 6 k, Pascu Hieronym bogsáni gör. kath. lelkész 4 k, Sintoma Péter székási 4 k, Popescu Miklós raffai 4 k, Tierun Axente tirnovai 4 k, Gocaciu Avram germáni gör. kath. lelkész 2 k. Összesen 172 korona 74 fillér. Boros János, kanonok-megbizott.

ÖRÖKIADÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Klacsó Modest*: Az apostolok szelleme. — *Dr. Vuicskics Gyula*: Mit akar az oltáregyesület? — Páris víz alatt. — *Galambos Kálmán*: Az orleánsi szűz. — Szent Vince és a gyakori áldozás. — Virágvasárnapja a középkorban. — *Lukácsy István*: Jézus szenvedésének története. — Szűz Mária mosolygása. — *E. M.*: A nagypénteki szentsírok díszítése. — Röptében a nagyvilág körül. — *Reviczky Aladár*: Gyakori szentáldozás. — *Dr. Szyllaba Emil*: Gyermekvilág. — A pápa üzenete. — *Fittler M. Róza*: Jubileum. — *Zandt Ödön*: Vitam et sanguinem. — Egyesületi élet és jubileum. — Szerkesztői telefon.

Az apostolok szelleme

Az OLTÁRISZENTSÉGBEN elmerült lélek szeretete lángjait kifelé árasztja. Minden embert maga körül szeretne látni, midőn a szentség ház előtt térdel. Kivált bűnökbe, tévhitbe vagy hitelenségbe merült rokonát, ismerősét, szomszédját; a falu népét, melyhez tartozik, a várost, melyben lakik; a hazát, melynek polgára. Ennek így kell lennie; ez már a szentáldozások által a lélekben fölszaporodott kegyelemnek természete. Ha ez a törekvő apostoli szellem nincs meg a lélekben, a lélek még nincs az Úr Jézus birtokában. Még az igazi áldozótól távol áll.

Az igazi áldozó olyan mint a nap, mely a szeretet, a szelidség, szívbeli alázatosság, szeretetreméltóság, embertársai iránt a kegyes bánásmód, a készséges alamiznaszellem, barátság, minden szenvedő, minden elhagyatott iránti irgalomnak sugarait árasztja maga körül. Apostol példájával és szavával: összejövetel, látogatások stb. alkalmával beszél az istenes életről, a szent áldozás erejéről; beszél úgy, ahogy tud, csak akarjon szívéből beszélni. Mindez, de kivált az állhatatos ima a hálaadásakor a leghatalmasabb apostoli eszköz.

Nem érintkezhetnek az oly áldozók igazán, bensőleg az isteni Apostollal, ha maguk nem apostolok. Csak jönnek-mennek. Legfeljebb néhány száraz imát elhadarnak az imakönyvből. De abból a földi paradicsomból, melynek napja akkor kel föl, midőn az Úr Jézus a szívbe száll, ők semmit nem élveztek; ők nem tudják, mi az: áldozni. Pedig mennyei óra az, melyben látogatást tesz szívünk mélyén, aki életét adta értünk; akit egy pár év alatt, lehet, hogy óra alatt látni fogunk az örök élet fönséges

trónusán, az Atyaisten jobbjára felől az angyalok és szentek millárdjai fölött országolni. Ó áldozó, gondoltál-e reá? Gondolsz-e reá?...

X. Pápa szózata: «Mindent megújítani Krisztusban», szorosán összefügg azon forró óhajával, hogy minden egyes katolikus, aki a római pápát ismeri el Krisztus földi helytartójának s magát katolikus kereszténynek vallja: naponként áldozzék. A szentséges Atya tudta azt, hogy jéghideg szívű katolikusoktól Krisztusban való megújódást nem várhat; de az Oltáriszentség naponkénti vétele által feltüzelt hadsereg igenis képes reá!

Jézus tüzet hozott a földre: «Tüzet hoztam» — úgymond; igenis lehozta az isteni kegyelemnek összes lángjait az égből, melyek az emberek által észrevétlen módon ott lobognak a templomok tabernákulumaiban. «És mit akarok mást — folytatja az isteni Mester — mint azt, hogy égjen. Igen, égjen. De ha jeget tartok a tűzbe, az soha meg nem gyulad, legfeljebb elpusztul. Ha jéghideg szívet viszek a szentáldozáshoz, melynek gyúanyaga a szeretet — tudom is én — hol révedez; az nem fog szeretetre gyuladhatni, legfeljebb ellanyhul, elkeseredik, hogy még az áldozás sem segít s végül elpusztul, mint Júdás, akít tudvalevőleg az a bizonyos szentségtörő áldozás pusztított el».

Hideg szivekkel a Szentatya nem ér célt. Necsak imakönyvet vigyünk a szentáldozáshoz; hanem az Úr Jézus iránt lángoló — még egyszer mondom — lángoló szívet! Az ily sziveket aztán képes lesz az Úr Jézus igazi szent apostolokká kinevelni. Ó, ha olyan szívvel tudnánk áldozni, amilyennel Magdolna sírt az Úr Jézus lábainál! Egy pillanat alatt szentté lett az a bűnös csak azért, mert: «Nagyon szeretett». Pedig ő csak kegyelmet nyert. Ő nem áldozott. Nem fogadta szívébe a kegyelem jóságos, drága Teremtőjét — Jézust. Csak lábainál zokoghatott. És az áldozó? Ó, ez a boldog áldozó magát a mindenható, örök Jézust veszi magához. Hát ez nem lesz szentté? És még milyen szentté! Csak Magdolna szerető szíve ott dobogjon keblében! Abban a pillanatban, melyben a mennyország Napja szívébe ereszkedett, megzendül a Szentlélek gyönyörteljes dallama: «Fulgebunt justi, sicut sol»: «az igazak ragyognak mint a nap». Ó igenis ragyognak, akik az igazság Napjába merültek a földi lét legdrágább pillanatában, a szentáldozás alkalmával.

A szentáldozás reggeli órája a Mester csendes ujjáteremtésének; a katolikus pap és civilapostolok nevelésének ideje. Itt gyulad ki az égből hozott tűz a készséges szivekben, mely krisztusi lángba borítja a X. Pius kormányzása alatt álló katolikus világot.

Ennek így kell történnie. Ez az örökkévaló Isten jelenre vonatkozó gondolata. Boldogtalanok, kik a legfőbb pásztor szavát megvetik. De boldogok, ezerszer boldogok, akik a boldogságot nem ott keresik, ahol

nincs, hanem ahol van; akik megértik az örök Isten végzését s odasorakoznak X. Pius hadseregébe, melynek fegyvere a modern hitetlenség ellen: Jézus; eledele az inségben: Jézus; kincse a nyomorban: Jézus; békéje a családi zavarokban: Jézus; de mennyországa is: Jézus, a legméltóságosabb Oltáriszentségben. *Klacsó Modest.*

❧ Mit akar az oltáregyesület? ❧

(Folytatás.)

AZ OLTÁREGYESÜLETNEK második célja az *engesztelés*, engesztelés főleg azon bűnökért, melyekkel Jézust e nagy szentségben illetik. Az Úr Jézus Krisztus földi életének jellege az áldozat, az engesztelés volt. Azért jött a földre, hogy áldozat, engesztelő áldozat legyen értünk, bűneinkért. Áldozat, engesztelés jellemzi egész földi életét a betlehemi jászoltól a Kálvária keresztjéig.

Áldozat, engesztelés a szentségi Jézus élete is. Ezt fejezi ki már neve is: eucharisztia, azaz engesztelő áldozat. A kereszt nagy áldozata újul meg oltárainkon, az engesztelés szelleme árad ki a tabernakulumból.

Az engesztelés a bánat virága; a nagy, a szívet tépő fájdalomnak a kivirágzása. Akinek a szívet bűneiért ilyen bánat, ilyen fájdalom járja át az nem éri be azzal, hogy elnyeri bűnei bocsánatát, hogy elvégzi az elégtételi cselekedeteket, hanem az ő szívet azután is égeti a fájdalom, könnyei hullanak a szentély küszöbére és kész mindent eltérni, mindent elszenvadni, csak hogy kárpótlást nyújtson bűneivel megbántott Urának, Istenének. Így bánkódott a bűnbánat csodálatos példaképe, Magdolna, aki könnyeivel áztatta Mesterének szentséges lábait, hogy kárpótlást nyújtson neki hitlenségeért. Így vezekeltek, nem a maguk, a mások bűnéért a nagy szentek, Szent Juliánna, szent Terézia és mindazok, kik megértették, mi az isteni szeretet és mi a bűn. És minél jobban megértették és minél jobban szerették Jézust, annál többet szenvedtek érte.

Mi is engesztelést akarunk nyújtani a szentségi Jézusnak imádásunkkal, szent áldozásunkkal, buzgóságunkkal, békén viselt szenvedéseinkkel, engesztelést a magunk és mások bűneiért, főleg azokért a bántalmakért, amelyekkel e nagy szentségben illetik Jézust. Pillantsunk egy kicsit mélyebben lelkünkbe:

Vajjon nem bántottuk-e meg mi is Jézust e nagy szentségben? Nem voltunk-e lanyhák, hidegek, közömbösek szolgálatában? Még előtte is itt a szentélyben? Nem állottunk-e ellent az itt nyert benső sugalmaknak? Méltóan fogadtuk-e mindig szívünkbe őt? Nem járultunk-e valaha készületlenül, sőt talán méltatlanul hozzá? Alig merem kimondani: nem végz-

tünk-e valaha szentségtörő áldozást? Örülünk, ha e kérdésekre nyugodtan válaszol lelkiismeretünk; de az engesztelő imádást ne hagyjuk abba akkor sem, ajánljuk föl ájtatosságunkat mások bűniért, főleg mindazért a bántalomért, mellyel a gyarló vagy gonosz lelkek e nagy szentségben illetik Jézust.

Van az Oltáregyesületnek még egy célja: tehetségéhez képest segíteni és fölruházni a szegény templomokat, hogy tisztaságuk, díszük által az Úr Jézusnak *méltó hajlékai* legyenek.

Az Atyaisten szeretetének minden jelével, mindenhatóságának legnagyobb csodáival ékesítette föl isteni Fiának első földi hajlékát, a boldogságos Szűz testét és lelkét. Olyan kiváltságokkal ruházta föl őt, amilyenekkel sem előtte, sem utána nem birt más senki. Kivette őt már fogantatása első pillanatában az eredeti bűn szepelőjének terhe alól. Az angyal már malasztal teljesnek köszönti őt s Isten megadta neki az Istenanyaságot szüzességének sérelme nélkül. Fölékesítette tehát őt a képzelhető legnagyobb kiváltságokkal, elhalmozta malasztjainak, kegyelmének teljességével már előre — kétségkívül azért, hogy isteni Fiának méltó hajléka, illő tabernakuluma legyen.

Itt az oltár tabernakulumában ugyanaz az Úr Jézus Krisztus, az Isten egyszülött Fia van jelen, kinek számára az Atya Isten szeretete és mindenhatósága ezt a felséges hajlékot készítette.

Érthető azért, ha hívő és áldozatos lelkek tehetségük legszebb alkotásait fordították és fordítják az Oltáriszentség dicsőítésére s a szentségi Jézus hajlékának díszítésére. A világ legelső festőjének, Rafaelnek legszebb alkotása, melyről a tudósok köteteket írtak, az Oltáriszentséget dicsőíti. A keresztény építészetnek minden törekvése a szentély és az oltár méltó kiképzésére irányul. Az egyszerű hívők a rét és a kert virágait, kézi munkáiknak legsikerültebb darabjait, a tehetősek a tenger igaz gyöngyeit s a messze országok aranyait és drágaköveit ajánlják föl az oltár, a szentség-ház és a szentségtartó díszítésére.

Az áldozáskor a mi szívünk is igazi tabernakulum, a szentségi Jézus hajléka. Fordítunk-e gondot arra, hogy méltó legyen ez a hajlék az isteni vendéghez? Márványos templomnál, aranyos oltárnál, virágos szőnyegnél mesés értékű drágakőnél drágább, különb, a szentségi Jézus számára kedvesebb az alázatos és tiszta szív, a buzgó és áldozatos lélek.

Mikor a boldogságos Szűz szíve alatt a legdrágább teherrel, meglátogatta nagynénjét, szent Erzsébetet, ez meglepetve kiáltott föl: Honnét ér engem ez a szerencse, hogy az én Uramnak Anyja jön hozzám?! Gyarlóságunk, méltatlanságunk tudatában mi is az alázatosságnak ezzel az érzetével fogadjuk az áldozáskor szívünkbe az isteni vendéget, Domine

non sum dignus — Uram nem vagyok méltó. Az angyalok az Úr előtt elfödik arcukat, a próféták földre borulnak, alázzuk meg magunkat mi is az Úr szolgálatában. Emellett főtörekvésünk arra irányuljon, hogy tiszta szívet nyujtsunk neki hajlékul. Ha egyszerű is az a szív, csak nemes és tiszta legyen. A betlehemi jászol minden egyszerűsége dacára is az Isten Fiának trónja lett, mely előtt térdre borultak nemcsak a pásztorok, hanem az angyalok s a napkeleti bölcsek is. Az egyszerű, de tiszta szív is, ha jó indulattal és buzgó áhitattal fogadjuk abba a szentségi Jézust, méltó trónja lesz neki, honnét szeretettel osztja bőséges áldásait és kegyelmeit.

Az Oltáriszentségben az Úr Jézus Krisztust a szentségi színek, a kenyér és bor színe alatt mint valami áttetsző fátyol alatt látjuk az oltáron. De ha hivek maradunk a szentségi Jézushoz mindvégig a földi életben, ha buzgón, lelkiismeretesen teljesítjük kötelességeinket iránta, ha gyakran meglátogatjuk az oltáron és gyakran és áhitattal vesszük magunkhoz a mennyei eledelt, a halhatatlanság zálogát, egykor majd föl fog lebenni az a fátyol és meglátjuk őt színről-szinre mondhatatlan dicsőségben és mondhatatlan és örökké tartó boldogságban

Dr. Vucskics Gyula.

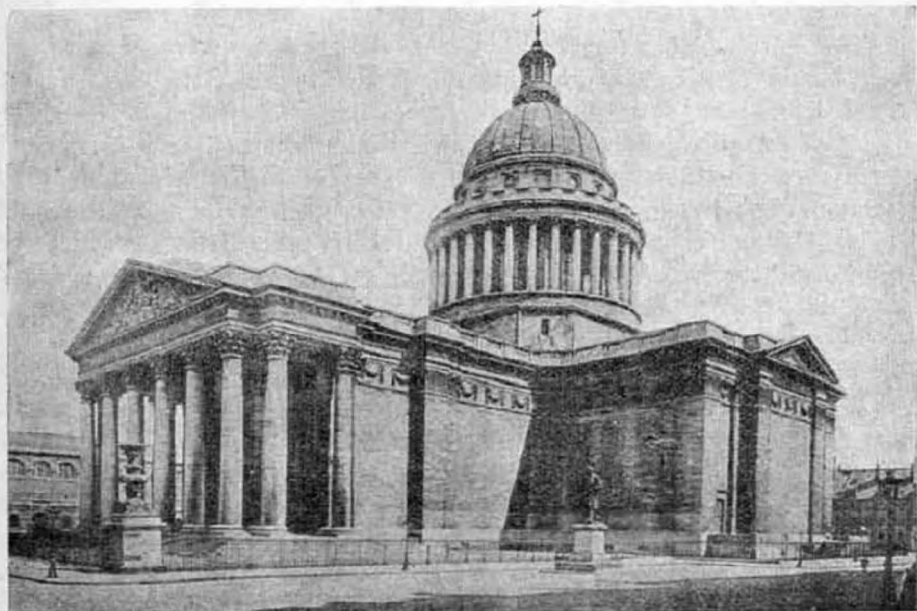
Páris víz alatt

Az életmentő Oltáriszentség.

HMULT hó egyik vasárnapján, amely emlékezetes fog maradni minden párisi lelkében: véget ért az érsek által előírt triduum. Reggeltől késő estig seregestől özönlött a nép a templomba agg és fiatal, gazdag és szegény, különbség nélkül. Mindenütt nagy volt a buzgalom, a keresztények szívük mélyéből kérték az Istent, hogy hárítsa el róluk a csapást. A Sacré-Coeur templomban Mgr. Amette végezte az imát. Hívására sok ezer ember sereglett a bazilikába. Ebben a gyülekezésben egytértő szívek dobogtak, a lelkek imával akartak erőszakoskodni az égen, mint az érsek írja. Ennek a tömegnek magatartása, kérő tekintete és hangjának alázatos modulációi tanúskodtak a veszéllyel szemben hagyományos hitről. Mgr. Amette a szószékről mondta el mit látott és tapasztalt a károsultaknál tett látogatása alkalmával. Feldult mezőkről, elpusztult házakról, bezárt gyárakról és azoknak az embereknek nyomoráról beszélt, akiknek nevében az egybegyűltek könyörületéhez fordult. A hivek meghatottan hallgatták az érsek meggyőzést és erőt nyújtó szavait és amikor lejött a szószékről, egyetlen hatalmas kiáltás hallatszott: Parce Domine! Azután körmenetben megkerülték a bazilikát. Közben bealkonyult s az oszlopcsarnok föltárt kapujában az érsek alakja állott, kezében az Oltáriszentség, előtte a ködbe-

vonult város s e fátyol mögött a pusztító hullámok morájának kísértetes hangjai. Háromszor emelte az ég felé keresztalakban a szentségtartót, míg a nép térdre borulva imádkozott. Ki mondhatná el ez ima és a Mont des Martyrs magaslatáról szétszórt áldás titokzatos hatását? Az éj leszállt, a nép lassankint elszéledt Páris különböző negyedeiben s egyszerre terjedt el a boldogító hír: A Szajna nem árad, de apad.

Most, hogy a veszély elmúlt, az általa okozott károk okoznak újabb, kifogyhatatlannak látszó gondokat. A sok elpusztult családi tűzhely, a

A Pantheon. Páris védőszentjének, Szent Genovévának temploma. Az árvíz-tanuja.

munka- és menedéknélküli emberek százezrei, akik közül a legtöbbször sem tápláléka, sem ruhája nincs. Helyre kell hozni az áradásokozta károkat a vidéken s elővigyázati intézkedéseket kell tenni a pusztulással együtt járó rettenetes járványok ellen is.

Ekkora nyomor minden ember segítségét megkívánja. Csodás lelkesedéssel áldozzák föl nemcsak pénzüket, de odaadással időt és erőt nem kimélve látnak a munkához. A háborús időben a hadsereg gondozására szervezett Croix-Rouge készen áll, hogy segítségére siessen az áradás áldozatainak. Számos úrinő menhelyeket rendez be üres helyiségekben, lakatlan szemináriumokban vagy kolostorokban s iskolákban. Ágyakat állítanak föl, éttermeket és ruhatárakat; minden reggel lovas posta járja

be a károsultak lakóhelyeit, magukkal viszik azokat, akik nem maradhatnak többé dűledező házaikban s fölírják azok szükségleteit, akiket még ott hagynak. Délben visszajönnek a szükségesekkel megrakott automobilon s már messziről látszik a Croix-Rouge lengedező zászlója. Kenyeret, fűtőanyagot, meleg ruhát hordanak széjjel a megpróbáltatásokkal leginkább sújtott negyedekben.

Teljes egyetértéssel teljesítik hivatásukat a Croix-Rouge-beli hölgyek. Tudják, hogy bis dat, qui cito dat. Kora reggel elvégezték mindennapi szentáldozásukat, azután munkához láttak. Adományaikhoz néhány vigasztaló szót is csatolnak, amelyek erőt nyújtanak s fölkeltik a nyomort és nélkülözéseket szenvedők bizalmát és reményét. Az osztályellentétek egészen elsimulnak, erre mutat az alábbi kis epizód is. Két hölgy szállott le az automobilról egy menhely előtt. Szegényesen öltözött pórno nézte őket, majd odaszólt két kis leányának: «Nézzétek meg jól ezt a két asszonyt, ezek a legnagyobb nyugalommal otthon maradhatnának s mégis elhagyják otthonukat, hogy rajtunk segítsenek, ne felejtsetek el soha, hogy láttátok őket. Sok dolguk van, mert napról-napra újabb, előre nem látott nyomor tárul föl előttük, amelyet a visszahúzódó víz hagy felszinen. Azonban reményük és bátorságuk el nem hagyja őket, a pénzt sem kimélik. Leleményesek s a leggyorsabban s leghatásosabban segítenek a szerencsétleneken». S amerre csak veszély volt, a sürgő-forgó néptömegben, az árvízlepte utcákon, az úszó csolnakok között föl-föltűnt egy pap alakja, amint a házak ajtóin vagy ablakain bevezett, hogy az Oltári-szentséget vigye a szerencsétlen embereknek.

Az orleánsi szűz

ALENCON herceg Blois-ban háromezer katonát toborzott; Janka tehát idejött s ezek vezényletét vette át. Innen ő először is Bedford angol kormányzóhoz levelet íratott, melyben őt fölszólítja, hogy adja vissza Franciaországnak, amit elrabolt és térjen saját hazájába; ha pedig ő ezt nem teszi, úgy féljen az Isten büntetésétől, melyet Ő egy szűz által reá méretni fog. E levélre a válasz csak gúny és szitok volt. Megindult tehát Orleáns felé Janka kis serege; előtte egy pap vitte a keresztet és a Szentlélek himnuszát hangoztatta, utána jött Janka, lovon úgy ülve, mintha mindig csak ezt tette volna; katonái pedig a legszebb rendet tartották, nem káromkodtak, nem garázdálkodtak, hanem a velük levő papoknál gyóntak, a templomokban a szentáldozáshoz járultak, s a csodálatos szűz jelenlétében nemcsak a tisztaságnak légköre terjedt szét, hanem a bátorság, a hősiesség is mind magasabb fokra hágott. A kis csapat április

29-én már Orleans közelébe jött és hogy Janka azt a várost nagyrészt körülzáró angol csapatok között magába a városba vezethesse s a várost élelemmel elláthassa, erre utat kellett találnia. Ő ez utat ki is jelölte; de azt a legfőbb tisztet a legveszélyesebbnek tartották és más utat jelöltek ki; utóljára azonban mégis Janka parancsát kellett elfogadniok. «Önök engemet megcsalni akartak; de csak saját magukat csalták meg. A jó Isten terve biztosabb, mint az önöké és én jobb segílyt hozok, mint egy város, vagy sereg, mert hozom a mennyei király segítségét». Bevonult tehát Janka Orleans-ba, fehér lován igazán angyal-képet mutatott és az orleánsi lakosokat már megjelenése maga is egészen fölviillanyozta, úgy hogy még lovának lábnyomait is csókolták. Itt ő először is a főtemplomba ment s a jó Istennek hálát adott. Május 2-án kiment az ellenség sáncait megtekinteni, hova is ötet tömérdek nép követte, bizván az ő természetfölötti hatalmában. Egy orleánsi polgár írta is: «A szűz eljötté előtt kétszáz angol ezer franciát futni kényszerített; most pedig négy- vagy ötszáz francia száll szembe az egész angol sereggel». Tény az, hogy az angolokra az orleánsi szűz látása rendkívüli hatást gyakorolt; de ők benne nem az égne, hanem a pokolnak emberfölötti hatalmát gyanították.

Május 4-én a vezénylő tisztet támadást parancsoltak, de Janka ellenére; ez reggeltől délig lovon ülve, nagyon kimerült és szobájába jövé, elaludt. Álmából őt égi tanácsosai fölriasztották, hogy Franciaország vére foly s ő rögtön a csata helyére siet és a kapunál sebesültek- és menekültekkel találkozik. Látják őt a katonák s az orleánsi polgárok és hanyatló bátorságuk újra fölbuzdul, úgy hogy az ostromló angol csapat három óra alatt teljesen szétverve lett. Május 6-án, Urunk mennybemenetele lévén, szüneteltek; de már másnap újra folyt a harc, angolok és franciák nagy hévvel csatáztak; amazok segílyére egy hadtest sietett, de Janka ezen harsány hangon hallatott csatakiáltással ütközött meg velük: «Isten nevében!» és az ellenség eszeveszetten futamodott meg. Ezután ő az angolok Tourelles városát akarta bevenni, de a főtisztet más véleményen voltak és Orleans kapuit bezáratták; Janka azonban mondja: «Önök a haditanácsban így határoztak; én pedig fölülről más utasítást kaptam. Az Isten végzése fog teljesülni s az emberi test megsemmisülni». Erre ő a kapukat kinyitatta, a katonák s a polgárok utána rohantak és iszonyúan heves csata fejlődött ki az angolok ezen elsőrendű erőssége ellen, honnan ők Orleans-t ostromolni akarták. Ámde a franciák délfelé gyengülni kezdenek; Janka ezt látván, a bástyára akar fölhatolni, miközben ötét nyaka és válla között egy nyíl éri; ő lebukik, elájul, a franciák elragadják és mikor föleszmél, a seb okozta fájdalom szemeiből könnyeket facsar ki. De ő csakhamar ismét fölkel, a nyílt saját kezével húzza ki e szavak-

kal: «Nem vér folyik e sebből, hanem győzelem!» Utána pedig röviden imádkozik. Ekkor a főtisztek visszavonulást akarnak fuvatni; de ő lovára pattanva, kiáltja: «Fegyverre a bástya a mienk!» Erre a sereget valóban természetfölötti lelkesedés fogja el, az angolokat pedig iszonyú rémület szállja meg; a várszerű bástyát a franciák elfoglalják s az egész angol hadtestet fölkoncolják vagy fogságba ejtik. Janka este győzelmi riadalom mellett a városba térvén, leírhatlan örömrában úszva énekelik a templomban a Te Deum-ot... Május 8-án az angolok elhagyják orléáni ostrombástyáikat és nyílt téren csatasorba állnak. Vasárnap lévén, Janka is csapatát szintén így állfittatja föl és számára szentmisét szolgáltat és parancsolja, hogy katonái, ha a szentmise alatt megtámadtatnának, csakis

Fekete vasárnap.

a védelemre szorítkozzanak; de az angolok bizony egészen csendben elvonultak. Ennek emlékéért Orléans május 8-án hálásan szokta most is ünnepelni.

Janka már május 9-én, habár sebe még sajogva fáj, Orléánstól elbúcsuzott és a királyhoz indult. Útja valódi diadalmenet volt; a nép őt igazán az Úristen anygala gyanánt tekintette, kezeit, ruháit, sőt lovának lábnyomait is csókolták. Ő félt e tiszteletnyilvánításaitól, de ezt mondotta: «Én ezek ellen mit sem tehetek, ha engemet a jó Isten tőlük meg nem véd». A királyhoz érven, nagyon sürgette, hogy menjen haladék nélkül Rheimsba, a koronázási városba, és koronáztassa meg magát; de a szegény király mindenben késedelmes volt és rossz tanácsosoknak szavára nagyon hallgatott. Janka mondotta neki: «Nemes herceg, ne tanácskozzék annyit; én csak rövid ideig fogok élni». De az ő saját mennyei tanácsosai vigasztalták őtet: «Menj csak, menj, Isten gyermeke, mi veled leszünk!» Ő ment tehát a Loire folyó mentén levő városokat

és várakat az angoloktól visszahódítani; ezek között volt Jargeau, melynek ostrománál Jankát fején egy kő érte s ő a sánc-árokba esett le; de mosolyogva emelkedett föl és katonáit újra tüzesen bátorította: «Előre csak, barátaim, az Úr az angolokat kezeinkbe szolgáltatta: a város a mienk!» Itt az angolokat csaknem az utolsó emberig kardra hányták. Erre mind többen kezdettek az ő kis csapatához csatlakozni, kik azután annál inkább sürgették, hogy a király megkoronáztatása végett Rheimsba siessen. Végre tehát mégis megtörtént az elhatározás s a király tizenkétezer, jobbára lovas katonának élén Rheimsba indult. Angol talajon is kellett áthaladniok, de az ellenség nem igen mert e hősi leány és a lelkesült franciák ellen támadást intézni. Csak Troyes várost kellett ostrom alá venni; de ez is vér nélkül meghódolt, midőn látta, mily bámulatosan készül Janka az ostromhoz. Rheims, a régi koronázási város is végtére kardcsapás nélkül a király pártjára tért és július 17-én, vasárnap, VII. Károly Franciaország törvényes királyává lett megkoronázva. Ott volt a székesegyházban az oltár előtt az «Isten gyermeke», kezében a mindig győztes lobogót tartva, és miután a király a szentolaj kenetével az Úr Istennek szolgájává lett avatva, első volt Janka, ki sűrű könnyhullatással előtte letérdelt és hozzá e szavakat intézte: «Nemes király, ime most teljesült a jó Istennek azon szent akarata, hogy ön Rheimsban királlyá koronáztassék, s ezáltal mutatta, hogy ön a valódi király s egész Franciaország az öné». Erre egy nagy, de szerencsétlen országnak örömrádala tört ki az Isten házában. Franciaország fölkelte a nemzeti halál borzalmas mámorából s ezt Isten uja egy tanulatlan falusi szűz által tette meg, ki minden dicsőséget csak a jó Istenre hártott és ki szegény, szánandó hazánkat is, ha Őt igazán gyermeki bizalommal kérni fogjuk és megjavulunk, mostani súlyos válságából kiemelni fogja.

Itt Rheimsban látta Jankánk az ő édes szüleit; mutatják ma is a székesegyház mellett felírással jelzett azon házat, melyben őket a város elszállásolta. A király Janka atyját magához hívatta s ő leányának életét volt köteles előtte elbeszélni; hazamenetre pedig hatvan tallért ajándékozott neki, Rheims város pedig egy lovat. Övéi és Domrémy többi lakosai benne most is a falusi csöndes leánykát látták, ki minden dicsőséget csak a végtelenül jó Istenre hártotta. «Amit tettem, az csak szolgálat volt».

Galambos Kálmán.

(Folytatása következik.)

Ha Jézust szereted az Oltáriszentségben, szeresd Szűz Máriát is, mert ő adta nekünk e drága testet.

A szentatyák csak a méltatlan áldozást korhólták, de sohasem a gyakori áldozást.

Szent Vince és a gyakori áldozás.

NEHÉZ betegségeiben, ha nem mondhatta a szentmisét, mivel se állni, se járni nem tudott, ama vigaszban részesült, hogy mindennap, ha csak valami áttörhetetlen nehézség nem jött közbe, áldozott. Mindennapi szentáldozásaira oly tökéletesen volt előkészítve, oly áhitatot és szeretetet tanusított az iránt, akit e szentségben imádott és szívébe fogadott, hogy magán kívül látszott lenni. Midőn egyszer övéihez e szentség hatásairól és azon gyümölcsökről beszélt, amelyekben azok részesülnek, akik kellő készüléttel e szentséghez járulnak, azt mondta:

«Nem érzitek-e, kedves testvéreim, ezen isteni tüzet kebletekben fölgyulladni, ha az imádandó Úr Jézus szent testét a szentáldozásban magatokhoz vettétek?»

Ezen lelke mélyéből fakadt szavak eléggé bizonyítják, mit érzett szentáldozásainál. Ezen oknál fogva figyelmeztette a híveket, hogy a gyakori szentáldozáshoz kellő előkészülettel járuljanak; nem helyeselte, ha valaki elegendő ok nélkül a szentáldozástól elmaradt. Egy személy, aki belső nyugtalanság következtében nem ment a szentáldozáshoz, levélben tanácsot kért, ő pedig ugyanazon napon, amikor a levelet kapta, ezeket írta: «Nem jól cselekedett, hogy azon belső nyugtalansága miatt elmaradt a szentáldozásról; nem veszi-e észre, hogy ez csak kísértése a gonosz léleknek, e szentség ellenségének és hogy távolmaradása által győzelemre segíti őt? Azt gondolja talán, hogy ha az Úr Jézussal nem egyesül, akkor méltóbb lesz hozzá és kedvesebb Ő előtte? Valóban fölötte tévedne, ha ezt gondolná, nagy illuzióban volna?»

Virágvasárnapja a középkorban.

Az Oltáriszentség az angol nép között.

AZ ANGOL ember a középkorban igyekezett mindennap misét hallgatni. Mivel ez nem volt lehetséges, már az 1281-ik esztendőben elrendelte Peckham canterburyi érsek, hogy Úrfölmutatáskor meg kell húzni a kis harangot, hogy akik otthon vagy a mezőkön vannak, ennek hallatára letérdeljenek és imádkozzanak. Nevezetes emléke az Oltáriszentség tisztelének az 1138-iki northallertoni ütközet, az úgynevezett Battle of the Standard. Thurstan yorki érsek egy szekéren árbocot erősített meg. Az árbocot a védőszentek zászlóival aggatta tele, tetejébe pedig az Oltáriszentséget erősítette meg. A csatát megnyerték és a diadalt az Oltári-

szentségnek tulajdonították, s midőn a diadalmas árboz a csatából visszakérült, virágot hintettek elébe a gyermekek, mint midőn Jézus virágvasárnapján bevonult Jeruzsálembe.

Az ősi hitről épen az Oltáriszentség virágvasárnapi szertartása tesz tanúságot. Az Oltáriszentséget előre elvitték a temető legtávolabbi sarkába, ahol azt a papok őrizték. A nép a pálmaszentelés után kijött a templomból és az első stációnál foglalt állást. Itt elolvasták a napi evangéliumot, majd előhozták mennyezet alatt az Oltáriszentséget, hogy a nép találkozzék vele, mint hajdan a zsidók az Úr Jézussal Jeruzsálem kapui előtt. Erre a nép leborult; azután az Oltáriszentséget elvitték a temetőkereszthez, itt ismét imádták és utána processzióval bevitték a templomba.

Jézus szenvedésének története.

REZDE *bánkódni és szomorkodni.*¹ Krisztus nagy halálfélelméhez, mely elborította lelkét, hozzájárult még kimondhatatlan nagy szomorúsága. A kertben, melyben a fájdalom dús vetése sarjadt, Jézus bús arccal, könnyes szemekkel hullott térdre. Egészen elnémult. A mély fájdalomnak nincs szava s e tengernyi keserűség e fenséges némasággal ünnepezt.

Végre e kinzó keservek, e szívtépő fájdalom között halk hangon száll el ajkairól szomorúságának bús éneke: *«Szomorú az én lelkem mindhalálig».*²

Péter, Jakab, János, gyönyörűseim, jóbarátaim, egykor a Tábor hegyén dicsőségemnek szemlélői, nézzétek és lássátok, minő nagy szomorúság nehezedett rám. *«Szivem megháborodott bennem s a halál félelme szállott rám».*³ Hallja ezt Péter s megborzad; hallja ezt Jakab s reszketni kezd, látja szent János Jézus nagy bánatát, s elszorul a szive rajta. Azt érzik át ők is, mit Jób barátai, kik megszaggyatván ruhájukat, hét napon keresztül hamut hintének fejükre s mély hallgatással gyászolták vala őt.⁴

Mit is tudtak volna ez egyszerű lelkek az ő rengeteg keservében szólni; mivel is tudták volna az ő hasadó szívét megvigasztalni? Hallgatnak.

Ó lelkem! Nézd te is a te Krisztusodat. Nézd, ő azért oly szomorú, mert te oly könnyelmű vigással tértél le Isten szent törvényeinek útjáról, mely pedig nem az életre vezet, hanem a halálba... Lásd! Kihunyt az a forrás, honnan árad minden öröm az emberiségre, az angyalok vig-sága, az ég és föld boldogsága. Mint mikor a forró nyár kiszikkasztja a patakat...

¹ Máté 26, 37. ² Máté 26, 38. ³ Zsolt. 54, 5. ⁴ Job. 2, 13.

Mi a terved, én lelkem? Nemde az, hogy vége legyen egyszer hiú földi örömnök s vígságnak. Záródj be *lakmározás háza*.¹ Betérek egy pillanatra a gethsemani kertbe, a szomorúság lionába. Isten veletek csillogó öröm, fényes vígság; fonnyadjatok el illatozó rózsák s inkább ti nőjetek szúrós tövisek. Némuljon el a zengő ének, a víg dallam s a citera lágy melódiája. Nem illenek e hangok az én lelkem gyászához. Ó jövel te fénytelen bánat, te hallgatag szomorúság, ülj ide asztalomhoz, légy utitársam. Fakaszd föl szemeimben a könnyek árját, indítsd lelkemet sírásra.

S méltán. Krisztus Jézusnak az emberek bűnei miatt magára vett oly nagy szomorúsága miatt az emberiségnek az egész világon egyetlenegy még oly kicsiny bűn miatt is mély bánkódást kellene éreznie. Föl kellene sóhajtania Jeremiás prófétával: *«Ki ad az én fejemnek vizet s szemeimnek könnyforrást, hogy sírjak éjjel és nappal?»*²

S mégis, hol van a te bánatod oly sok s oly súlyos bűneid után? Krisztus lelke szomorú egész halálig, pedig *bűnt nem tett*;³ te *magad vétekben fogantattál s bűnökben fogant anyád*.⁴ Bűneid számosabbak a tengerpart fővenyénél s szinte föltornyosulnak az égig. Melyik isteni törvényt nem sértetted meg? Melyik parancsot nem tiportad lábbal? Lábadtól egész a fejed tetejéig nincs rajtad épség, a bűn előtti lelkedet, mint a vízáradás a mezőt.

Mindezek terhe alatt hol a bánatod? Hol?... Még vigabban szökdecselsz a bűn ösvényén, üritgeted az öröm poharait, téped a gyönyörűséget. Jól megy sorod napról-napra... Mit vársz ily élet után, mit

Pictá.

¹ Eccles. 7, 9. ² Jerem. 9, 1. ³ I. Pét. 2, 22. ⁴ Zsolt, 50, 7.

remélhetsz ennyi szerencse nyomán...?! Nem ejt aggodalomba az Úr szava, melyet intézett a pokolban kinlódó dúsgazdaghoz: *Fiam! jusson eszedbe, hogy elvetted a jókat életedben... most te győörtetel.*¹

Halljátok ezt, ti mindnyájan, kik fulladoztok a pezsgő örömmámorban s reszkessetek, mert Az szól így hozzátok, ki maga a csalhatatlan igazság. Az Isten Fia mondja ezt nektek, ki szomorú volt mindhalálig: *«Ha bünbánatot nem tartotok, mindnyájan elvesztek.»*²

Ó fájdalmak tengerébe és nagy bánatba merült édes Jézusom! Én, igen! én voltam az, ki annyi sóhajt fakasztottam ajkaidon, annyi könnyet facsartam szemeidbe... De föl is akarom azokat szárítani. Miután tudom, hogy nagy öröm van az égben a megtérő bűnös fölött. Megvallom, vétkeztem az ég ellen s Te ellened. Gyűlöltem, elhagytam, megvettem a jó Istent. De ne aggódjék s ne győirődjék tovább felettem a te isteni lelked, hanem gyuladjon öröme. Ha nagy az örömed a megtérő bűnös fölött, én ez örömedet nem fogom többé megrontani, minthogy nem akarlak Téged bűneimmel többé megbántani... *Lukácsy István.*

Szűz Mária mosolygása.

GY FRANCIA úr írja le a jelenetet. O a jó Bernadetta arcán látta azon égi mosolygást, mellyel a szeplőtelen Szűz utolsó megjelenése alkalmával az ő kiválasztott gyermekétől búcsút vett, hogy ha már őt többé nem is láthatja e földön, anyai mosolyának szent édessége enyhítse szíve fájdalmait és biztassa a mennyországban élvezendő örök boldogságnak erős reményével. Följegyzései így hangzanak:

Én Caeterets-ben voltam akkor, midőn a (lourdes-i) jelenések oly nagy szárnyra kaptak; de valamint nem hittem, hogy Isten létezik, ép oly keveset hittem e jelenésekben is. Minthogy azonban az ujságokban azt olvastam, hogy július 16-án a Szűz a kis látóra mosolygott, arra határozottam el magamat, hogy Lourdesba rándulok és a kis hazugot csaláson érem. Elmentem tehát a Soubirous-házba; és Bernadettát a küszöbön találom közönséges dologgal elfoglalva; egyszerű leánynak látszik, vonásai szenvedést árulnak el, de arcán szelídség uralkodik. Ő kérésemre elmondotta nekem a jelenéseket, de oly egyszerű és biztos hangon, mely engem meghatott. Végre pedig azt mondom neki:

— Mutasd meg hát nekem, hogy ezen oly szép asszony miképen mosolygott?

A kis pásztor-leány erre megütközve néz rám és percnyi csend után azt mondja nekem:

¹ Luk. 16, 25. ² Luk. 13, 3.

— Ó, Uram, nekem mennyei lénynek kellene lennem, hogy én e mosolygást utánozhassam.

— De vajjon nem tehetnéd-e meg csak az én számómra; én ugyanis hitetlen vagyok és a te jelenéseidben nem hiszek.

E szavaimra a gyermek arcán szomorúság vonult végig s ő szigorúan mondja:

— Uram, ön tehát engem hazugnak tart?

E szavakra le voltam fegyverezve. Nem, Bernadetta nem volt hazug, és én úgy meg voltam hatva, hogy előtte térdreborulva kértem bocsánatot.

— Miután ön hitetlen — mondja a leányka nekem — úgy megkísérlem a szent Szűz mosolygását visszaadni.

Erre ő nagyon csendesesen fölemelkedik, kezeit összekulcsolja és oly igazán túlvilági mosolygást láttat velem, milyent halandó ajkakon sohasem észleltem, mellette még arcán is csodálatos fény ömlött el; ő még akkor is mosolygott és szemei az ég felé voltak emelve, midőn én előtte térdeimre omoltam azon szent meggyőződésben, hogy én a szent Szűznek mosolyát az ő kis látójának arcán szemléltem... Ezóta én e túlvilági mosolygást lelkemnek mélyén hordom s az sok könnyet szárított föl arcomon. Feleségemet és két leányomat elvesztettem; de úgy látom, hogy nem vagyok a földön egészen magamra hagyatva: én a Szűznek mosolygásából élek.

Az egész mennyország, melyre az emberiség a végtelenül bölcs és jó Istentől rendeltetve van, a teremő, megváltó és megszentelő boldog Istennek örökké boldogító mosolygása; a föld pedig csak siralom völgye, csak temető, hol az emberek csak temetni és feledni tudnak bennünket. Ne keressük tehát az emberek, e koldusok kegyét, hanem sursum corda, föl a szívekkel! A mi társalgásunk fönt a fényben ragyogó égben legyen! Úgy éljünk ez óriási temetőben, hogy az Oltáriszentségben élő édes Jézus gyakori szentáldozásainkban hozzánk, a mi mennyei lelkeinkbe édesen mosolyogva jöjjön! Amen.

A nagypénteki szentsírok diszítése.

A SZENTSÉGMUTATÓBAN nagypénteken elhelyezett Oltáriszentséget igen finom fehér vászonlepelletel vagy nagyon sűrű fehér selyemfátyollal úgy kell letakarni, hogy az látható ne legyen. A Szentsír ékítésénél a valóság és kép, az ünnep és a gyász, az élet és halál jelvényei és kifejezői találkoznak; az előzők az Oltáriszentségben élő Üdvözítőt környezik az oltárisztal fölött, az utóbbiak az ő sírja körül jelennek meg az oltárlap alatt. Méltó, illő, sőt kötelességünk az édes Udvözítőnek szentséges sze-

mélyét és sírját ékíteni; de mégis figyelmünk, szeretetünk, gondunk tárgya és áldozatunk főcélja az Oltáriszentség legyen. Minél nagyobb mértékben halmozzuk el virágokkal. Virág illeti őt az Oltáriszentségben; szebb talán lehet, de soha oly gyönyörködtető örömben beszédes a virág, mint a természet Ura közelében; ne féltjük, ne kiméljük az élővirágot, ha hervadásban meghajlik feje, Istennek hal meg: amint Istennek élt. S ha szereiteink sírját szivesen borítjuk virággal, Krisztus sírja talán nem érdemli meg? Övezzük a sírt is virággal, illattal, hogy ne csak Ő tudja,

Keresztlevétel.

de az emberek is lássák, hogy mennyire szeretjük Őt. Hintsünk a Szentsír köré is virágot, mit az Ő közelléte nekünk kedves emlékké avasson és szenteljen. Ahol a sírban nyugvó Krisztus-képet vagy szobrot ujonnan szerzik be, ajánljuk, hogy az méltó alkotás legyen s megvalljuk, hogy a lepellel bevontan mintázottaknak előnyt kell adnunk. A szentség körül ne legyen a gyásznak és halálnak semmi jele, sem fekete kárpitozás, sem ehhez hasonló; leginkább megfelel háttér gyanánt az élő növényzöld vagy a fehérszinű dísz, aranszegélyezettel; de a díszítésnek úgy kell rendezve lenni, hogy a figyelmet ne csak magára ne vonja, hanem inkább az Oltáriszentségre, mint középpontra terelje, Óvakodjunk a szinpadias díszítéstől.

E. M.

Röptében a nagyvilág körül.

A magyarországi harmadrend és a mindennapi áldozás. Szent Ferenc hirnöke a következő lelkes felhívást küldi olvasóihoz:

Programm az 1910. évre.

«Az igazi erő azon keresztények osztályrésze, akikben az Úr Jézus állandóan jelen van.» Ezt mondta De Sonis tábornok.

Szeretett terciárius testvéreim!

Manapság, amikor olyannyira szükségesnek tartják a katolikusok összetartását; amidőn oly igen nagy szükség van derék, igazán vallásos emberekre, bensőséges hitből táplálkozó katolikusokra; amidőn az «emberiség ellenségének szolgái szemtelen gazsággal ostromolják» az Egyházat, a hitet s mindazt, ami szent, ami kedves, ami tiszteletreméltó, ami becses előttünk és támadják a hívő lelkeket, el akarván tántorítani őket szent meggyőződésüktől, mondom: manapság van igazán nagy szükségünk a gyakori, a minkennapi áldozókra.

Testvéreim! Áldozunk, áldozunk gyakorta, sokszor, mindennap!! Hogy átváltozzék bensőnk, s így a belsőtől a külső is átváltozzék. Azaz: hogy táplálván hitünket szívényben, lelkünkben, bensőnkben; külsőnk, külső viseletünk is eszerint igazodjék! Hogy magunkba szíjjuk az élető szellemet, Krisztus szeretetét, s ez külsőnkben is megmutatkozzék! Hogy lelki, kegyelmi életet élvén, az egész világ előtt hitvalló módjára valljuk meg hitünket és éljünk aszerint! Hogy Krisztus szellemét lehelje lelkünk ebbe a sívár, anyagiás világba!!

Testvéreim! Áldozunk mindennap!

Legyen ez az 1910. évre programmunk.

X. Pius pápa a szegény templomoknak. A Szentatya mult évi jubileuma alkalmából óriási tömegben érkeztek a Vatikánba az ajándékok, melyeknek túlnyomó része — miután a pápa kifejezte ebbeli kívánságát — egyházi szerekből, miseruhákból, templomi felszerelésekből állott. Ezek az

adományok a pápa rendelkezése folytán a jubileumi évben ki voltak állítva az apostoli paloták folyosóira, most pedig kiosztatja különböző országok szegény templomai között. A szétküldés, melyet két házi prelátus felügyelete alatt az irgalmas nénék végeznek, most vette kezdetét. Összesen 3022 latin és görög szertartású templom, missió, kolostor és zárda folyamodott segítségért, melyek közt mintegy 60.000 tárgyat osztanak szét. Segítséget kap 2242 templom, 275 misszió, 200 kolostor és 305 zárda.

Olaszországi csendélet. Golyó az oltár felett. Rómából táviratozzák, hogy Gianicóban egy ismeretlen ember revolver-merényletet követett el a mise alatt Otelli lelkész és koadjutora, Recaldini ellen. Épp csupán asszonyok voltak a templomban s így a merénylet elkövetése után könnyen elmenekült. Amint azonban a merényletről a faluban tudomást szereztek, a felbőszült tömeg kaszákkal és fejszékekkel fölfegyverkezve azonnal üldözésére indult, de még mielőtt megtalálta volna, a merénylőt a csendőrök elfogták. A két lelkész közül Otelli a karján, a koadjutor pedig altestén sebesült meg.

Egy olasz szociálista író a szentmiséről. A Vita legutóbbi számában Enrico Ferri, az olasz intellektuális szociálista, aki csak nemrégiben különbözött össze a vörös elvtársakkal, cikket írt a «klerikális veszélyről»: «Ma a diákok klerikálisok, misére járnak és aki például Rómában laikus iskolába akarja adni a fiát, nem adhatja, mert olyan iskola nincs». Tehát a mise fáj, a hitélet, a lelki elmélyedés! S ezért elnevezi a katholicizmust — politikai nagyhatalomnak!

Miseimák a párisi árvíz alatt. Amette párisi érsek egyházmegyéje papságához és híveihez pásztorlevelet intézett, melyben az árvízveszedelem alkalmából nyilvános imádságokat rendel el. A pásztorlevél megjelenésétől számított 9 napon át a misékben a «pro quacumque tribulatione» imádság mondandó; a hívőket felhívja a pásztorlevél, hogy erre a szándékra járuljanak a szentségekhez és imádkozzák a rózsafüzért. Ezekon kívül nyilvános könyörgések is voltak. Egyik vasárnap pedig az összes templomokban gyűjtés volt az árvíz által károsodottak javára, melynek eredményét a párisi plebániák útján fogják szétosztani.

Lengyelország. Az Oltáriszentség milliói. A híres cenztochoui kegyhely templomában, mely a magyar eredetű pálos-rend birtoka, múlt év okt. 22-én vakmerő rablás történt. Ismeretlen tettesek éjnek idején feltörték a templomot és az abban lévő Mária-kegykép ékességeit elrabolták. A kegyképen lévő igazgyöngyökből készült ruhát letépték, a Szűzanya és a kis Jézus fején lévő arany koronákat ellopták az összes értéktárgyakkal együtt, melyeket a hívők hálájuk jeléül a kegykép körül elhelyeztek. A kárt most még nem is lehet teljesen megbecsülni. Az igazgyöngyből készült ruha 1½ millió, a nagyobb korona 2 millió, a kisebb ½ millió rubel értéket

képvisel úgy, hogy a teljes kár körülbelül 6 millióra tehető. Az elrablott tárgyak értékét fokozza az a körülmény, hogy igen sok volt köztük a régi időkbeli fennmaradt műkincs. A lengyel hatóságok a katonasággal karöltve lázasan nyomoznak a templomrablók után, de eddig minden siker nélkül.

A lourdesi csodák és az Oltáriszentség. Február 11-én volt a lourdesi boldogasszony ünnepe. Aki az újabb időben valamit olvasott Lourdesről, az előtt Boissarie dr., a Bureau des Constatations főnökének neve ismeretes. A napokban fogadta őt a Szentatya magánkihallgatáson. Természetesen első kérdése Lourdesra irányult. Rendkívül érdeklődött az eucharisztikus gyógyulások iránt, melyek a szentségimádó körmenet alatt az Oltáriszentség segítségül hívása mellett történtek. «Szeretet az Isten» mondotta. Buzdította s megáldotta a tervezetet, melynek célja keresztény tudósokból egy állandó bizottságot alakítani, melynek minden országban lennének levelezői s célja a hitetlenség támadásainak visszaverése volna. Buzdító szavakat intézett a tarbesi püspökhöz is, aki védelmezi a zarándoklatokat, megáldotta a Bureau des Constatationst s a Lourdes érdekében munkálkodókat mind, különösen dr. Boissariet, kinek köszönetét fejezte ki a Szent Szűz és az egyház érdekében tett szolgálataiért.

Az Oltáriszentség a pincében. Amerikai magyar templomok. A magyar hitközségeknek manap már nagyobbára templomuk is van. Amelyiknek még nincs, az zsellérségben, burdon van más gazdagabb nációk templomában ájtatoskodik. Az amerikai templomoknak ugyanis rendszerint basementjük, azaz a templom alatt épült helyiségük — nem akarom mondani, pincéjük — is van. Ezt ellátják oltárral, padokkal, s köznapon iskolának, hitközségi gyűlésteremnek használják, vasárnapra pedig kiadják bérbe istentiszteleti célokra egy-egy szegényebb katolikus hitközségnek. Ezen senki ne csóválja a fejét, mert ez így van s az adott körülmények között bölcsen van így. Az ilyen burdra-járás azonban manap már csak kivétel, mert a magyar hitközségeknek túlnyomó részben van már templomuk. Olyan, amilyen a maguk szegénységétől kitelik. Köztük egy-két igen szép strukturájú téglatemplom. Például a passaici, a buffalói, a trentoni, a new-brunswicki és mások. Különbben valamennyi magyar templom, ha még olyan szegényes faalkotmány is, rendkívül tiszta, takaros, izléses.

Madagaszkár. A vademberek gyakori áldozása. A madagaszkári sziget öreg püspökének segédpüspöke, Cazet úr, tavaly Rómában lévén, a szentatya tőle is kérdezé, vajjon e nagy sziget lakóinál virágzik-e a gyakori szentáldozás? A segédpüspök e kérdésre kissé meghökkenve feleli: «Az ottani katolikusok bizony tudatlanok.» Mire a pápa élénken megjegyzi: «Tudják-e ők az Oltáriszentség kenyerét a közönséges kenyértől megkülönböztetni?» «Ó, azt kétségkívül tudják, szentatyám.» «Jól van tehát, mondja a szentatya, ez már elég.»

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

Angyali élet.*

TISZTA lelki élet: ez az angyali élet. A mai világ új világokat tár föl előttünk. A test, mintha megszűnt volna a lélek hordozója lenni, uralma alá hajtotta a lelkeket. A modern világ az érzéki ingerek kiváltására magát fölkinálta. Művészet, irodalom és élet neveli a beteges érzékiséget. Az embert korunk állatívá teszi, midőn élvezeteiben a testet kívánságai kielégítésére ösztönzi; széttepi az erkölcsi törvényt s ezzel a megelégedettség s boldogság érzését, földulja az egyénnek, családnak, társadalomnak békéjét; fájdalmat, keserűséget, gyűlöletet szül, erkölcsi roncsokat nevel s az életuntság és öngyilkosság bűnébe dönt. S ha el nem rabolja egészen az életöszönt, az önzés, anyagi gondolkodás s emberhez teljesen méltatlan élet fertőjébe taszít.

Két táborát látom a világnak: az érzékiségbe mélyen sülyedt s az érzékiségtől megtisztított tábor. Az első a test kívánságainak kielégítésében s folyton fokozott szenvedélyességében undorra, pokoli gyötremmé változtatja az istenfiúság méltóságára hivatott életet, — a másodikban a tiszta lélek világnézete s ebben kialakult élete boldoggá, második paradicsommá varázsolja ez életet.

Ehhez a két táborhoz sorakoznak korunk gyermekei. A testiségért lihegő, erejüket folyton vesztő, a kéjben megcsömörlő, de azért folyton új gyönyöröket kereső lelkek, a modern kor szálnalmas áldozatai, eszeveszetten rohannak az első táborba s így romlásukba; míg a megtisztult lelkek öntudatos, diadalmas, boldogító, a lelket teljesen megnyugtató s szent fejlődésben virágzó törtétese hiveit a második táborba gyűjti, mely az angyali élet boldogító érzésében éri el jutalmát s az örök boldogság reményét.

* Szemelvény a szerzőnek «Mindennapi lelki kenyér» c. munkájából, melyet jövő számunkban ismertetünk.

Ezen tábor harcosai előtt új világok tárulnak föl, új és tiszta örömmel, melyek oly edzetté teszik az embert, hogy annak érzéke eltompul a test kívánságai után.

E tábornak legjelesebb fegyvere a gyakori és mindennapi szentáldozás, melyben a szeplőtelen Bárány saját vérével tisztítja meg a lelket s elveti az angyali élet csiráit. Ez a vér nevel szüzeket, tisztá, a féltékenységtől ment házastársakat, szent özvegyeket.

Új paradicsoma lesz e világnak: a gyakran áldozók angyali élete!

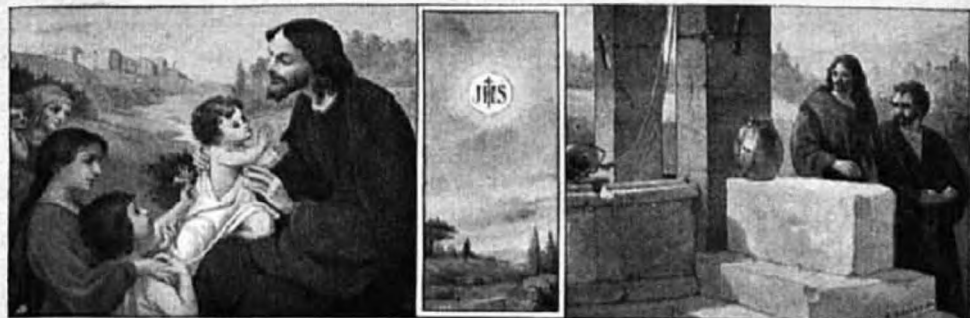
Az olműzi levél.

BÖRÜLBELÜL másfél évvel ezelőtt rokonom egy levelével együtt elküldötte nékem főt. úr «Krisztus testének s vérenek gyakori vétele» című füzetét. A legnagyobb figyelemmel s örömmel fogtam a kis mű olvasásába, hogy is ne, amikor Róla szólt, mi után szívvel-lélekkal vágyódtam s arra tanított, arra buzdított, hogy minél gyakrabban s minél több hévvel elégítsük ki e szent vágyakozást! Később főt. úr szives ajánlatára

megszereztem még Frassinetti hasonló szellemben írt művecskéjét. Mind több gyönyörűséggel mélyedtem bele e tanításokba. Ezentúl kezdtem is gyakrabban gyónni s áldozni; mert mindeddig csak kétszer évenként, husvétkor s karácsonykor járultam e szentségekhez. S hasonlóra buzdítottam ismerőseimet. Azóta lehetőleg minden vasárnap- és ünnepnapon, de ha tehetem, többször is járulok az Úr asztalához s végtelen boldognak érzem magam olyankor! Ismerőseim körében szintén igyekszem terjeszteni főtisztelendő úrnak a gyakori áldozásról elmondott tanait; melyeknek követezése szent derűvel s földöntúli létével árasztja el lelki életemet. S. P.

Beteljesedett.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Levél az első áldozókhoz.

KEDVES GYERMEKEM! Templomotokban az oltárkép violaszínű lepellel van eltakarva, mert a nagybőjtnben az édes Jézus szenvedésére gondolunk és szívünk vele szomorkodik. Ámde szomorúságunkba öröm is vegyül. Az egész világon sok-sok millió gyermek készül most arra, hogy életében először vegye magához az édes Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben. S az Úr Jézust is ez vigasztalja meg. Mert ma is szenved, amint az emberek bűneit látja; de örül, mert látja azoknak a gyermekeknek a lelkét is, akik szorgalmasan készülnek az első szentáldozásra. Közöttük vagy te is, rajtad is örül, ha jól készülsz elő.

Kedves gyermekem, az Úr Jézus nagyon szeret téged. Azért iratta meg az ő szent evangéliumában azt, hogy amikor néhány nappal halála előtt ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe, nemcsak apostolai és más felnőtt emberek kísérték őt ujjongva, pálmaágakkal kezükben, hanem a jeruzsálemi gyermekek is énekelni kezdték örömükben: «Üdvözlégy Dávid fia!» És a rossz embereknek semmi sem fáj jobban, mint az, hogy épen az ártatlan gyermekek dicsőítik az Üdvözlőt. Mondták is Jézusnak: «Parancsold nekik, hogy hallgassanak». Oh ti gonosz emberek! Jézus okozzon a gyermekeknek szomorúságot azért, mert őt szeretik? Jézus nem is hallgott ellenségeire, hanem ezt felelte: «Hát nem olvastátok soha a Szentírásban: A gyermekek és csecsemők szája fog engem dicsérni?»

Mikor az első szentáldozáshoz járulsz, kövesd a jeruzsálemi gyermekek példáját: örülj nagyon! A szent áldozásban a kenyér szegényes külső színe alatt tér be hozzád Jézus, amint Jeruzsálembe szegényes ruhában, szamar hátán ülve vonult be. Jeruzsálem akkor a legszentebb város volt a világon, mert csak ott állt az igaz Isten temploma, máshol sehol az egész földön: de a te lelked is templom és pedig drágább a jeruzsáleminél.

Mert a jeruzsálemi templomot emberek készítették, kőből építették, a kőnek pedig nincsen szíve, az nem tud szeretni: a te lelked olyan templom, amelyet maga az Úr Isten teremtett, nincsen kőből, tudja szeretni az Úr Jézust, aki a szentáldozásban hozzá betér.

Ha azonban azt akarod, hogy nagy örömed legyen az első szent áldozásban, ne hallgass Jézus ellenségére, a gonosz lélekre. Ő azt akarná, hogy szent áldozásod ne legyen jó, azért arra kísért, hogy ne készülj rá lelkiismeretesen. Ép úgy irigyli Jézustól, hogy ártatlan lélekkel vedd magadhoz, mint irigyelték a gonosz zsidók a gyermekek énekét. Ne törődj az ördög csábító szavaival, hanem tedd meg a következőket:

1. Pontosan járj az első szent áldozási oktatásra, egyetlenegy se mulassz el a magad hibájából.

2. A legnagyobb figyelemmel hallgasd ott a tanítást.

3. Naponként kérd szent őrzőangyalodat, imádkozzék érted, hogy jól elkészülve járulj majd az Úr asztalához.

A jeruzsálemi gyermekeket is az ő őrangyalaik kísérték, ők adták neki azt a jó gondolatot, hogy Jézust énekel örvendztesseék meg. Mellette is van a szent őrzőangyal azóta, hogy a bölcsőben feküdtél. Nagyon szívesen fog téged a templomba kísérni azon a napon, amikor először megy be az Úr Jézus szivedbe.

Isten veled, kedves gyermekem! Ne felejtsd el, amit neked csupa szeretetből írok és gondolj első szent áldozásodkor imádságaidban mi reánk is.

A tavasz hirnökei.

Megjöttek az első fecskék. Ragyogó tollú gyermekek, kik szépen tudnak írni az Oltáriszentségről. Ime olvassuk:

Főtisztelendő Szerkesztő Úr! Mily szerencsések és boldogok vagyunk mi is, vasvári növendékek,* hogy a jó főtisztelendő hitoktató úr hozzánk is behozta a heti szent gyónást és az utána való három napi szentáldozást.

Mikor elkezdett beszélni a jó hitoktató úr a gyakori szentáldozás módjáról, mindannyian nagy áhitattal figyeltünk szavaira és leírhatatlan volt az örömünk, hogy nekünk is megengedte a jó hitoktató úr a heti szentgyónást és a három napi szentáldozást. Már nagyobb kegyelem nem is lehetne annál, hogy az Úr Jézus hozzánk oly gyakran ellátogasson. Mert adhatnak akármilyen drága kincseket, egyik sem volna nekünk oly drága, mint a mi jó Jézuskánk. Minden szentáldozásnál kérjük az édes jó Jézuskát, hogy adja meg soknak azt a kimondhatatlan nagy kegyelmet, hogy hetenkint, vagy legalább kéthetenkint járulhasson a szentáldozáshoz. Mert csak

* Domonkosrendű apácák internátusa, polg. isk. tanulók.

az tudja, hogy milyen nagy kegyelem ez, aki ezt többször gyakorolja. Szívünk nem is tudna másnak annyira örülni, mint annak, hogy az Úr Jézuska hozzánk gyakran ellátogat.

Mindig örömmel várjuk e napot, mikor az Úr Jézusnak drága szent testét magunkhoz vehetjük. A gyakori szentáldozás után jobbak és engedelmesebbek vagyunk. Kedves szerkesztő úr kezeit csókolom. *Bolla Jolán* IV. polg. isk. t.

* * *

Kedves Szerkesztő Bácsi! Mivel azt tetszett írni, hogy írjunk a szerkesztő Bácsinak, azért tudatjuk vele örömünket. Itt Vasvárott lassacskán megismerjük a jó Jézus szeretetét, amit mi is egy kicsit viszonzni akarunk az által, hogy többször gyónunk és áldozunk.

A IV. és V-ik leányosztályban tízen vagyunk heti gyónók és áldozók: Vásárhelyi Böske V., Pintér Teréz V., Lukács Ilka V., Szeliga Mária IV., Szabó Ilona IV., Kovács Anna V., Samu Mária IV., Koller Anna V., Életes Mária IV., Szilvás Ilka V. A többi IV., V., VI-ik osztályúak hónapoként gyónnak. Szerkesztő Bácsi írja meg a többi gyermekeknek is, hogy Jézus nagyon szereti őket és hívja őket áldozni. Minket már meghívott, azért megyünk is nagy örömmel; ha majd több heti gyónó lesz, akkor megírjuk a Szerkesztő Bácsinak. Kezeit csókoljuk.

Józsika imája.

III.

A tavasz még teljes pompájában ragyog. Az akácfa virágoznak, sárgászöld leveleik közül előkandikálnak a hófehér virágfürtök. A kertekben most fakadnak az első rózsák. Az utcákon hullámozik a nép, mindenki élvezni akarja a gyönyörű tavaszi napot. Egy úri fogatban kedves, aranyhajú gyermek ül. Mellette csinosan öltözött fiatal leány, fején kis fehér főkötővel.

— Nem fáradtak még el a lovaskák, Erzsi? — kérdi a gyermek — már régen kocsikázunk ám!

— Nem, sőt inkább örülnek, ha futhatnak egy kissé. Különben már úgylis hazafelé megyünk.

— És mit csinálunk azután?

— Azután kap Józsika jó csokoládét, puha kalácsot.

— De te is velem fogsz enni, Erzsi és azután mit fogunk csinálni?

— Azután jön a mama és játszani fog Józsikával. Talán megint hoz valamit.

— Hisz csak tegnap kaptam egy nagy csoport lovaskatonát.

— De a mama mindennap hoz valamit! Mondd csak Józsika, ugy-e kedves mamád van neked?

— Igen, kedves, édes, aranyos mama; de — tette hozzá elkomorlyodva — anyuska még kedvesebb volt. O mindennap elvitt engem a Jézuskához s ezt az új mama sohasem teszi meg.

— Azt nem szabad mondanod, Józsika, a te anyád katolikus volt s ezek mindenféle butaságot elhisznek, de az új mama evangélikus, ami ezerszerre jobb.

— De én katolikus vagyok — mondá határozottan a gyermek. — Igen jól emlékszem! Mikor anyuska már egész vékony és fehér volt, egyszer karjaira vett és azt mondta: «Józsikám, maradj katolikus!»

— Ej, felelj el ezt, fogadj szót a mamának és ne emlegesd többé a katolikus vallást!

A gyermek nem figyelt e szavakra. Epedő szemmel nézett ki a kocsiból.

— Nézd csak Erzi — szólt — itt van a Hedvig-templom, kérlek, mondd Jánosnak, hogy álljon meg!

— Nem, Józsikám, nem állunk meg!

— De miért nem? — kérdé hevesen a gyermek.

— Nem szabad többé ide bemenned; mama azt mondta, hogy ennek meg kell egyszer szünni.

A fiú felugrott s megkísérelte a kocsi ajtaját kinyitni, de a dajka egy gyors mozdulattal elkapta és térdeire ülteté.

— János, hajtson gyorsan — kiáltott a kocsisnak.

Egy ostorpattintás és a lovak sebesen vágattak előre. Az utcán járó-kelők hátrafordultak, mert a gyermek egy éles, fájdalmas kiáltást hallatott.

IV.

Egy fényesen berendezett szalonban beszélget W.... grófnő egy élteesebb úrral. Arcán a fájdalom s a gyötrő gond kifejezése látható.

— Önnek mindenáron meg kell a gyermeket gyógyítania, doktor úr — szól szenvedélyesen — saját életem függ az övétől.

— Melyet ő mentett meg — mondá helyeslőleg az orvos — s örvendek, hogy én voltam az, ki önnek azt tanácsolta, hogy őt fiának fogadja.

— A kedves angyal volt az én orvosom, ő volt a vigasztalóm férjem halála után. Nem tudom őt nélkülözni többé. Mint régi barátomat kérem, doktor úr, mentse meg őt nekem, hiszen úgy szeretem, mint saját gyermekemet.

— Legyen meggyőződve, méltóságos grófnő, hogy mindent megteszek, amire emberi tudomány képes.

Éles csengetyűszó zavarta meg a további beszélgetést.

— Az Istenért! doktor úr, jöjjön velem ön is, gyorsan, gyorsan!

A grófnő végigfutott a szobák hosszú során, az utolsóban feküdt a kis beteg, kinek hangos, panaszos szava már messziről volt hallható.

— Jézus, édes Jézus! Jöjj hozzám! Józsika nem tud hozzád menni

A grófnő letérdelt az ágy elé s megfogta a lázban égő kezecskéket, de a gyermek hevesen vonta el tőle, felült ágyán és ismét elkezdte fájdalmas panaszát éles, velőkig ható hangon:

— Jézus! O, édes Jézus! Jöjj hozzám! Ó, jöjj el hozzám... én nem tudok hozzád menni!... Azután hirtelen elnyujtott hangon mondta: Mama! Mama! Engedj az édes Jézushoz a Hedvig-templomba. Nagy, égő szemeit könyörögve, mintegy átszellemülten függeszté a grófnőre.

— Mily szép így! — gondolá minden ijedelme dacára a grófnő s tanácstalanul nézett az orvosra, ki aggodalmas arccal hajlott a beteg fölé.

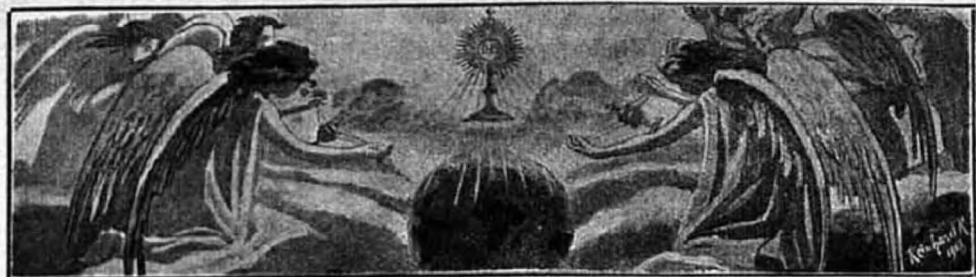
— Amitől féltem, bekövetkezett — mormogá magában. — Hamar vizet és egy kendőt!

(Folyt. köv.)

A pápa üzenete.

WOLF PATRIK, a Szeplőtelen fogantatásról nevezett chesterfieldi angol nevelőintézet igazgatója, levélben kérte Szentatyánkat, hogy neki pár szót írni kegyeskedjék; az ugyanis a rá bízott növendékeket a mindennapi szentáldozásra emlékeztetni és bátorítani fogja. Levelében fölemlíti, hogy a gyakori szentáldozásra vonatkozó pápai határozat óta az évi szentáldozások száma harmincötezerre emelkedett, míg azelőtt a hateret nem haladta meg; sőt a növendékek naponta egyszer Szentséglátogatást is végeznek és pedig saját jó szántukból és az első szentáldozáshoz is buzgóbban készülnek. A Szentatya brevije így hangzik:

«Kedves fiúink! Üdv és apostoli áldás! Szívemnek nagy örömevel értesültem arról, hogy a Szeplőtelen fogantatás intézetének növendékei a naponkénti szentáldozás üdvös szokását vették föl. Ezáltal ők csak Jézus Krisztus Szíve óhajának, az Egyház buzdításának és az én tanácsomnak is tesznek eleget. Miért is mi első helyen a te kollégiumod előljárói iránt elismerésünket fejezzük ki; ezt ők megérdemlik, mert a reájok bízott gyermekek nevelésének alapjául azon rendületlen áhítat-gyakorlatot vették, melyet a mindennapi szentáldozás nyújt. De mi a növendékeket is megdicsérrjük, akik lelkeiknek megszentülésén oly buzgón és állhatatosan fáradoznak. Ha ők ugyanis naponként a jó Isten, a kegyelmek e forrását, magukhoz veszik, úgy ez meggyőződésünk szerint nemcsak a legbővebb áldásokban fogja őket jó példájuk jutalmául részesíteni, hanem egyszersmind a kollégium és saját családjaik, az Egyház és a haza is fogják dús hatását érezni. Ezen ifjaknak mindegyike már e földön is békét, boldogságot és örömet, a síron túl pedig örök boldogságot fog élvezni. Mi az Úrban való kiváló szeretetünk jeléül és a mennyei áldások zálogául küldjük Tisztelendőségednek, társainak és az összes növendékeknek apostoli áldásunkat. X. Pius, pápa.»

JUBILEUM

Az Oltáregyesület bölcsője.

TETSZETT a szentségi Üdvözítőnek, hogy a tiszteletére és imadására alakuló Oltáregyesület bölcsője és 40 éven keresztül hajléka az angol-kisasszonyok budapesti «Sancta Maria» nevelőintézete legyen, hol az intézeti növendékek, e kis ártatlan gyermekek ajkairól és liliumtisza sziveikből szálljon föl égi trónjához az imádás és hódolat azok imájával egyesülve, kik a nagyvilág zajából ide a szentségi Jézushoz jönnek menedéket, gyógyító balsamot keresni az élet sokféle megpróbáltatása közepett.

Boldog az intézet, hogy az édes Jézus ezt választotta oly sok éven át lakóhelyéül, hogy kegyelmét, irgalmát árássa mindazokra, kik a tiszteletére alakult Oltáregyesületben Őt imádják és ez imáadásnak s tiszteletnek terjesztését tűzik életük föladatául.

Míg az Oltáregyesület mint kis mustármag zsengekorát élte, az angol-kisasszonyok budapesti intézetének több tagja is résztvett az ügyvezetésben. Így pl. a jegyző (tollvivő) vezette az igazgató felügyelete mellett az egyesület számadását, teljesítette a tagok föl vételével járó teendőket; szétküldte a tagoknak az ország különböző vidékeire egyenkint vagy tömegesen a kívánt nyomtatványokat; vezette a gyűléseken a jegyzőkönyvet, előterjesztette az összegyűjtött kérvényeket, melyekben szegény templomok számára kértek segítyt és gondoskodott a gyűléseken hozott határozatok végrehajtásáról. Ugyancsak ő gondoskodott az egyesület helyiségeinek tisztántartásáról, a világításról és fűtésről, mely utóbbiakkal járó kiadásokat az intézet viselte.

Az igazgató nagyobb mennyiségben megrendelte az egyházi ruhá-
neműekhez szükséges vásznat, csipkéket; hasonlóképen egyéb templomi föl-
szereléseket. A kincstáros teendője volt a gyűléseken hozott határozatok-
nak megfelelően a segélyezésre szánt fehéreneműek elkészítéséről gondos-
kodni; a fehéreneműeket kiszabta és így adta át megbízható, rendes
varrónőknek, kik azokat mérsékelt díjazásért kifogástalanul elkészítve adták

át neki. A varrásért járó díjakat megegyezés szerint vagy az igazgató, vagy a kincstáros egyenlítettte ki és a kifizetett számlákat a jegyző vezette be a számadási naplóba.

A választmány több hölgytagja, sőt maga az elnök és a rendes tagok közül évenként többen önként vállalkoztak egyházi ruhák elkészítésére vagy más templomi felszereléseket ajándékoztak az egyesületnek. Az egyesület első elnöke, Cziráky grófné leányaival együtt, számtalanszor áldozta idejét szórakozás helyett az egyesület ügyeinek és ezenfelül még saját készítésű munkákkal is kedveskedtek az édes Jézusnak. Tudomásunk van arról is, hogy a kegyelmes elnökasszony férje, maga a gróf úr is tagja volt az egyesületnek és imádási óráját éjjel tartotta.

Később, mikor az egyesület gyors fejlődés következtében mind nagyobb arányokban fejtette ki szent működését, az igazgatóság a választmány számát a jelenlegi módon magasabbra emelte.

Az egyesület közös istentisztelete kezdettől fogva az intézeti templomban minden hó második vasárnapján volt; a legfölségesebb Oltáriszentség reggel 6 órától este 6 óráig ki volt téve; reggel 8 órakor szentmise, orgona és énekkel (a hivek énekeltek), csak később váltotta föl a bentlakó növendékek énekkara. Szentmise közben áldoztak az egyesület tagjai, amikor az Oltáriszentséget két ministráló fiú égő gyertyákkal kísérte minden áldozóhoz. Hányszor volt az intézet annak a lélekemelő látványának tanúja, hogy az egyesület elnöke, Cziráky Jánosné grófné férjével és felnőtt gyermekeivel ott térdeltek az áldozók között, kik szintén jelen voltak az istentiszteleten.

Szentmise után szentbeszéd volt, melyet később délután 5 órakor tartott az egyesület jelenlegi igazgatója. E napokon az imádási órákat az egyesület tagjai 3—3-an közvetlen az oltár előtt a szentélyben az e célra oda készített imazsámolyokon tartották.

Istentiszteleteknél a világitásról szintén az intézet gondoskodott. Az egyesület ügyvezetésére az intézet egyik földszinti helyiségét engedte át; itt tartották a rendes havi gyűléseket és itt volt az egyesület raktára; később a gyűléseket az intézetnek jobb világitással ellátott dísztermében tartották.

Az egyesület kezdettől fogva rendezett évenként kiállítás, ezek kezdetben a kegyesrendiek házában voltak; később az intézet dísztermében, ahol az ünnepies megnyitáskor a bentlakó növendékek énekkara közreműködött.

Az egyesület tisztikara és választmánya részére a nagybőjtben három napon át szentgyakorlatokat is tartottak; ez később az összes tagok részére kötelezővé vált, amelyre oly nagy számban jelentkeztek, hogy az intézeti templom is szűknek bizonyult, míg előbb a házi kápolna is elegendő volt.

Az Oltáregyesület emlékére intézetünk megtartotta egyházhatósági engedélylyel a második vasárnapi szentségimádást, midőn az imádási órákat az intézeti tagok végzik ugyan, de a helyet átengedik az egyesületi tagoknak is. Hasonlóképen megtartjuk a nagyhét három napján a szentgyakorlatokat, melyeken az intézeti bentlakó és bejáró növendékek hozzátartozói igen szép számmal szoktak résztvenni. A szentségimádási napokon a szentbeszédnek most is délután 5 órakor vannak.

Fittler M. Róza.

Vitam et sanguinem!

A koronázó város Oltáregyesülete.

A POZSONYI OLTÁREGYLET főnnállásának és működésének szintén ötven éves jubileumát ünnepli az idén. Az üléseiről szóló jegyzőkönyvek tanúsága szerint az 1860-ik évi május hó 26-án tartott ülésében b. e. Scitovszky János bibornok-hercegprimás személyesen elnökölt és dicsérőleg nyilatkozott a már akkor szép-számban kiállított egyházi szerelvényekről. Az egylet egyházhatósági megerősítésének okmánya 1860. március 21. van keltezve. Az egylet első elnöknője Kray Mária báróné, de ez már a főntemlített ülésen lemondván, utódjául gróf Zichy Ferraris Emília lett kinevezve ugyanakkor; egyházi igazgató Coeck József virág völgyi plebános; a választmány hölgytagjai ugyanakkor Kampfmüller Anna, Fellner Theresia, Farkas Erzsébet, Tomka Aloyzia, Bemm Anna és Sváby Olympia. Az egyletnek első értékes helyi adománya — egy teljes fekete ornátus — a Szent András-temető kápolnájának jutott; mely kápolnát, illetve templomot ugyanezen év szeptember 14-én szentelte föl ugyancsak b. e. Scitovszky hercegprimás. Már ez első évben 22 miseruhát és 5 vecsernyepalástot készített és osztott szét az egyesület. Azóta állandóan évenként átlag 30 miseruhát és 10 pluvialét, több kelyhet és monstanciát ajándékozott egyéb mindenféle szerelvénygel együtt. Az elnökségben Zichy grófnét 1863-ban követte Walterskirchen Ida bárónő; ezt 1867-ben gróf Pálffy István szül. Dessewffy Matilde, ki 38 évig működött; a jelenlegi elnöknő 1905. óta gróf Szécsen Ernesztine, kit nővérei, Theréz és Mária grófnők serény működésében hathatósan támogatnak; az egylet egyik munkás, régi tagja, Krammer Hedvig kisasszony, azon alkalomból, hogy az 1000-ik casulát montirozta, pápai érdeméremmel lett kitüntetve. Az egylet igazgatója 1892 óta

Zandt Ödön.

Egyesületi élet és jubileum.

A jubileum védnökei. Az oltáregyesület ötvenéves jubileumának védnökségét az országos püspöki kar elfogadta. Fővédnök *Vaszary* Kolos biboros-primás. Apostoli szavaikkal üdvözölték az egyesületet *Városvy Gyula* kalocsai érsek, báró *Hornig Károly* veszprémi püspök, gróf *Csáky Károly* váci püspök, gróf *Zichy Gyula* pécsi püspök, *Radnai Farkas* besztercebányai püspök, *Boromisza Tibor* szatmári püspök. Gróf *Zichy Gyula*, báró *Hornig Károly* és *Boromisza Tibor* püspökök 200—200 koronát ajándékoztak az egyesületnek a jubileum céljaira. *A jubileumi bizottság a nemeslelkű adományért hálás köszönetét nyilvánítja.*

Jubileumi gyűlések. Az oltáregyesület választmánya és jubileumi bizottsága 1910. január 10-én közgyűlést tartott *Kánter Károly* egyházi igazgató és örgróf *Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. Igazgató jelenti, hogy *Vaszary* Kolos biboros hercegprimás múlt év december 22-én az oltáregyesület küldöttségét fogadta és magára vállalta a jubileumi ünnepségek fővédnökségét. Jelentést tesz a püspöki kar kegyes közreműködéséről és a vidék csatlakozásáról. A jubileummal kapcsolatban eucharisztikus nagygyűlés fog tartatni, melyet az igazgatóság *Dr. Hanauer István* papi imaegyesületi és eucharisztika társulati igazgatóval karöltve rendez. Igazgató a jubileum alkalmából hasznos olvasmányoknak ajánlja

lapunk főmunkatársának, *Reviczky Aladár*nak legújabb munkáját *Szent Paszkál*-nak, az oltáregyesület védőszentjének életét. Jelentést tesz a szatmári és besztercebányai oltáregyesületekről és Örökimádás templomban a jubileum alkalmából tett misealapítványokról.

Jubileumi ünnepségek. *Jézus nevenapja az Örökimádás templomában.* Az oltáregyesület jubileuma alkalmából az előzőknél még fényesebben ülte meg az idén Jézus nevenapját az Örökimádás temploma. Jézus nevenapját kilenc napi ájtatosság előzte meg, mely alatt a délutáni szentségimádáson *Riesz Ferenc* jézustársasági atya mondott szentbeszédet. Minden nap 11 órakor szentmise volt fényes segédlettel, melyeket *Kánter Károly* prelátus, *Bán Sándor* plébános, *Kmoskó Mihály* egyetemi tanár, dr. *Metzker József*, dr. *Saly László*, *Klimkovics F.* katonai lelkész, dr. *Makay Lajos* tartottak. A délutáni ájtatosságokon dr. *Nemes Antal* prelátus, *Várady K. apát*, dr. *Hanauer István* pápai kamarás, dr. *Glatzfelder Gyula* egyetemi tanár tartottak fényes segédlettel. Jézus nevenapján reggel 8 órakor közös szentáldozás volt, melyen *Riesz Ferenc* jézustársasági atya tartott hatalmas allokúciót. Délután dr. *Kohl Medárd* püspök fényes Te Deummal fejezte be az ünnepségeket.

A jubileumi évben minden hó 1. csütörtökjén este 8—9 óra között a

boldog Alacoque Margittól származó szentóra ájtatosság tartatik.

Jubileumi lelkigyakorlatok. Az oltáregyesület jubileuma alkalmából tömeges lelkigyakorlatok tartatnak az oltáregyesület lelkigyakorlatozó otthonában. A keresztény anyák szent Anna gyülekezetének gyakorlatait *Riesz* Ferenc jézustársasági atya tartotta, az Engesztelő Boldog asszony gyülekezte tagjainak pedig *Ruzicska* jézustársasági atya tartott nagybőjti szentbeszédeket. Francia nők szintén az oltáregyletben tartottak lelki gyakorlatot. Külön lelki gyakorlatai lesznek a választmánynak és terjesztőnőknek, külön a rendes oltáregyleti tagoknak. Az utóbbiaknak március 17—21. között. *Jegyekért szíveskedjék az oltáregyesületi irodába folyamodni.*

Az Örökimádás templom köszönete.

Dr. Babura László esztergomi teológiai tanártól a következő sorokat vettük.

Bátorkodom «Sötét lapok, fényes lapok» című szerény kiadványomból 100 példányt ingyen felajánlani oly kéréssel, hogy azt tetszés szerint értékesítve, a befolyt kis összeget az Örökimádás-templom céljaira a legjobb belátásuk szerint fordítani szíveskedjenek. Szolgáljon e szeretetfillérek adománya az eucharisztikus Úr Jézus nagyobb dicsőségére!

Hálás köszönetünk a jeles írónak.

A királyhágón túl. A kolozsvári oltáregyesület jan. 2-án tartotta imáadását és gyűlését. Örömmel jelezhetjük, hogy a zárda nagyterme tömve volt. Mégis csak van a világon érdeklődés és lelkesedés.

A gyűlés a pénztárvizsgálatra három tagot küldött ki. Nagyon életrelvő indítványt tett a főjegyző.

Az indítvány értelmében a nagyobb folyamán minden csütörtökön munkadélután tartunk más és más helyen; ezáltal az egyesületi életet ébrentartjuk és a munkakedvet fokozzuk.

A szent beszéd Zombory László püspöki titkár tartotta.

Petőfi sírhelyén. A segesvári Oltáregylet minden hó első vasárnapján megtartotta a lefolyt évben imáadását és gyűlését. Az imáadási félórákat pontosan betartották, csak a déli órákban volt észlelhető némi hiány. A szentbeszéd ilyenkor mindig délután, a visszahelyezés alkalmával tartatott. Ez itt régi gyakorlat. A tagok közül sokan járultak a szentségekhez. Az anyagiakban is szép haladás volt észlelhető. Egy ezüst turibulum, ezüst víztartó hingtővel és két új kazula lett beszerezve, összesen 800 korona értékben. Az oltárok díszítése körül a tagok, különösen az egyesület elnöknője nagy buzgóságot fejtettek ki. A karácsonyi ünnepély rendezése, valamint 52 szegénysorsú gyermek felruházása szintén az oltáregyleti tagok buzgó működésének eredménye volt. Deus retribuat.

Kilyénfalvai közgyűlés. Tartott 1909. nov. 28-án. Igazgató-plébános örömmel jelenti, hogy az egyesület a lefolyt esztendőben is előre haladt valamint magasztos céljainak megvalósításában: mennél több tagot vonzani az Úr Jézus szívének meg-

kérlelésére és a köztünk lakó Isten-ember házának lehető ékesítésére. Az év történetében van egy homályos pont is: a gyakori szentáldozásra csak vagy három férfi tudott magának bátorságot venni. (Általános gyengeség ez, egyebütt is úgy van!) Hivatkozik Zichy Nándor és néhány kiválóságunk példájára.

Azután beszámol az egyesület egy nagyszerű charitatív munkájáról. Egy szegény családot, — nyolc év óta ágyban fekvő anyát, beteges, munkaképtelen apát s egyetlen gondozójukat, nyolc éves kis leányukat — segítették ruházatban, ágyneműekben, mindennapi kenyérben és mindenekfelett álló vigasztalással, szerető részvétellel. Az érdekes gyűlést Kristó Károly jegyző felolvasása (Messina pusztulásáról) zárta be.

A Nyitra völgyében. A nadlányi plébánia-templomban már régebb idő óta van oltáregyesület, az alapítási idő nincs ugyan feljegyezve, de Boltizár József püspök, érseki vikáriusnak 1899. július 25-én 3620. sz. a. kelt leiratával meg van engedve, hogy minden hó első vasárnapján

ki legyen téve az Oltáriszentség, hogy a hívek egyleti kötelességüknek eleget tessenek s ezt én azóta, hogy a plébánia vezetését átvettem, hiven megtartottam s be is küldtem az egyh. hatóság útján a tartatni szokott gyűjtések eredményét, 40 koronát.

A hívek buzgón teljesítik az imádat, az imádás napján mindig vannak többen a templomban, szentségkehez is járulnak. kiváltképen az 1909. december 8-án megalapított Mária-leányok kongregációjának tagjai. Nadlány. Dr. Bundala János plébános.

Barsmegye népe. Az elmúlt január hónap a mi ifjú oltáregyesületünkre igen bő aratást hozott. Január hónapban plébániám területén 497 új rendes tagot gyűjtöttünk Ezek névsorát csatolva tisztelettel betesztem, kérve ezek neveit a fő-törzskönyvbe bejegyezni. December hó végén még csak 273 tag volt s ma már hála az édes Jézusnak az időközben is bejelentett tagokkal együtt 937-en vagyunk. Barstaszáron, 1910. febrnár 1-én. Novotny János, esp.-plebános.

Szerkesztői telefon. 75—77.

S. I. Kalocsa. Költeményét április 1-én megjelenő husvétheti számunkban közöljük. Ezer köszönet.

Timár Kálmán, Kalocsa. A beces kutatásoknak ezen állandó rovatáért elismerésünk és köszönetünk. Mindenünnen érdeklődnek ajeles íróiránt.

Feisz Hugolin, Máriaradna. Becses cikkeit tovább is kérjük.

M. K. Pécs. A központi oltáregyesület választmányi titkára Koch Ferencné; igazgatósági titkár: dr. Makay Lajos.

Adományok az Oltáregyesület 50. évi jubileumára. Brucker M. Ágoston 20 k, dr. Takács Menyhért prépost 100 k, Boromisza Tibor szatmári püspök 200 k, gróf Zichy Gyula pécsi püspök 200 k, báró Hornig Károly veszprémi püspök 200 k, Geiger Alajos plébános csanádegyházmegyei igazgató 30 k, Pietsch Róza 1 k, Wagner Vilmosné 8 k, Varga Mihály kiskúnmajsi plébános 50 k.

A «**Katholikus Háziasszonyok Lapja**» az egyedüli folyóirat, amely nyíltan bevallott katolikus szellemben küzd a nők érdekében és első sorban a családi tűzhely védelmét és ezzel kapcsolatosan az égetően sürgős cselédügy rendezését tűzte ki feladatául.

Munkatársai a katolikus írók legkiválóbbjai és ezeknek szociális irányu, oktató és szórakoztató cikkei méltán helyet foglalhatnak bármely család asztalán.

Külön rovat tárgyalja a gazdasági és háztartási teendők összes hasznos tudnivalóit, amelyekre újszólván naponként szükség van.

A lap minden hó 15-én jelenik meg, előfizetési ára egész évre 3 korona. Az előfizetési pénzek a szerkesztőséghez Budapest, Váci-utca 18-ik szám alá küldendők.

Kérelem az összes m. t. Olvasóinkhoz. A kiskúnmajsi Katolikus Kör javára püspöki és miniszteri engedéllyel tárgysorsjátékot rendezünk (huzás f. évi december 26-án); tehát mentül több ingyenes nyereménytárgyra van szükségünk. Mivel pedig minden háznál akad egy-egy nélkülözhető alkalmas tárgy (könyv, kép, kézimunka, dísz tárgy stb.), azért bizalomteljes tisztelettel kérjük az «Örökimádás» m. t. olvasóit, legyenek oly jók, segítsenek bennünket célunk elérésében ilyen tárgyak szíves beküldésével. A tárgyak bérmentve Kiskúnmajsára *Varga Mihály* plébános, elnök címére küldendők.

Kelt Kiskúnmajsán, 1909. nov. hó.

A Katolikus Kör igazgatósága.

MEGJELENŐBEN AZ ÚJ KIADÁS ERZSÉBET KIRÁLYNÉ KISÉRETÉBEN

Irla Sztiray Irma grófnő. B. dapest, Szent-István-Társulat. Ára 5 K, díszkötésben 6 korona. Kapható lapunk szerkesztőségében.

Szerző e könyv eladásából befolyó összes jövedelmet az Erzsébet Örökimádás-templom céljaira ajánlja fel.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS

IMAKÖNYV

Negyedik teljes kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.
Megjelent (finom papíron) és kapható, és pedig:

1. vászonkötés, vörösvágás... K 4.—*
2. bőrkötés, vörösvágás ... " 6.—*
3. bőrkötés, aranyvágás ... " 7.—*
4. borjubőrkötés, párnázva, aranym. « 10.—*

* A könyvkötői munkák drágulása miatt az imakönyvek árát fel kellett emelni.

Megrendelhető Csanyteleken (Csongrád megye)
a Ker. Hítelszövetkezetenél.

Ugyanez a könyv öregbetűs kiadásban

(Nagy negyedrért nagyságban) Leszállított ár!

- a) vászonkötés, vörösmetszés ... K 4.—
- b) bőrkötés ... " 5.—
- c) bőrkötés, aranymetszés ... " 6.—

Liguori szent Alfonz.

Üdvösség

útja

Fordította:

Varga Mihály
plébános.

Szép elmélkedéseket
tartalmaz.

Vászonkötés K 3.—

Diszes kötés « 4.—

Selyemkötés « 6.—

Megrendelhető

VARGA MIHÁLY
plébánosnál
KISKUNMAJSA (Pestm.)

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.
Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.
Köve 120. Kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Sajtó alatt.
Krisztus testének és vérének gyakori vétele. Ára 60 fillér. 10
drb. 3 Kor.

Vissza a gyakori szentáldozáshoz. Ára 30 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál. Budapest, IX., Gát-u. 6.